

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **V. P.**, zast. Mgr. Petrem Knapem, advokátem, AK Hustopeče, Mrštíkova 15, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Brně**, se sídlem nám. Svobody 4, 602 00 Brno, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 3. 12. 2003, č. j. 30 Ca 149/2003 – 26,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 3. 12. 2003, č. j. 30 Ca 149/2003 – 26, odmítl žalobu žalobce podanou proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2002, č. j. 110-688/2002-0107, a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Vyslovil rovněž, že po nabytí právní moci tohoto usnesení bude žalobci vrácen prostřednictvím jeho právního zástupce Mgr. Petra Knapa z účtu Krajského soudu v Brně soudní poplatek ve výši 2000 Kč zaplacený kolkem. V odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že podáním ze dne 29. 4. 2003, doplněným dne 13. 6. 2003, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k dalšímu řízení Finančnímu úřadu v Břeclavi. S ohledem na datum vydání napadeného rozhodnutí zkoumal soud nejprve, zda žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě podle § 72 odst. 1 s. ř. s. Ze správního spisu zjistil, že napadené rozhodnutí žalovaného bylo žalobci doručeno dne 12. 7. 2002. Vzhledem k tomu, že žaloba byla podána dne 30. 4. 2003, tedy po lhůtě uvedené v ustanovení § 72 odst. 1, soud žalobu podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl.

Proti tomuto usnesení podal včas kasační stížnost žalobce (dále jen „stěžovatel“). V kasační stížnosti uvedl, že jejím účelem je podání tvrzení ve smyslu ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., tedy uvést žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Poukazoval na to, že v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu namítal porušení ustanovení § 31 odst. 1 až 4 a § 50 odst. 5 zákona č. 337/1992 Sb. Důvod kasační stížnosti spatřoval stěžovatel v nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení. Vyslovil názor, že žaloba být odmítnuta neměla, neboť soud měl prominout zmeškání lhůty k podání žaloby jako opravného prostředku, neboť žalobce má právní zájem na projednání věci. Odmítnutím jeho žaloby bylo porušeno právo na nezávislou soudní kontrolu moci výkonné. Domníval se, že věc měla být projednána i s ohledem na účinnost zákona č. 150/2002 Sb., která nastala 1. 1. 2003. Vyslovil přesvědčení, že žalobu je možné projednat a navrhol, aby krajský soud rozhodl tak, jak žalobce ve správním řízení v žalobě navrhol.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na to, že žalobou napadené rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno již 12. 7. 2002. Lhůta pro podání žaloby stanovená v § 250b odst. 1 o. s. ř. a od 1. 1. 2003 v ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s. byla tedy evidentně zmeškána a žaloba byla podána opožděně. Poukázal dále na to, že zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout. Kasační stížnost považoval za irelevantní a navrhol, aby Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. tuto kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody uvedenými v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout podle § 109 odst. 3 s. ř. s. Po přezkoumání věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Z obsahu kasační stížnosti plyne, že ji stěžovatel podal z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Podle uvedeného ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení. Takové důvody Nejvyšší správní soud v napadeném usnesení krajského soudu neshledal.

Z obsahu správního spisu plyne, že rozhodnutí žalovaného Finančního ředitelství v Brně ze dne 28. 6. 2002, č. j. 110-689/2002-0107, jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatele podané proti rozhodnutí Finančního úřadu v Břeclavi ze dne 12. 10. 2001, č. j. 82565/01/298911/3395, obdržel stěžovatel dne 12. 7. 2002, což potvrdil na doručence obsažené ve správním spise vlastnoručním podpisem. Z obsahu soudního spisu plyne, že žaloba byla podána osobně u Krajského soudu v Brně dne 30. 4. 2003. Z výše uvedeného je zřejmé, že v době, kdy bylo stěžovateli doručeno napadené rozhodnutí žalovaného Finančního ředitelství v Brně (dne 12. 7. 2002) se přezkum rozhodnutí správních orgánů soudy ve správním soudnictví řídil úpravou obsaženou v části páté zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), v jeho znění účinném do 31. 12. 2002. Soudy přezkoumávaly rozhodnutí správních orgánů buď na základě žalob proti pravomocným rozhodnutím správních orgánů podle části páté, hlavy druhé o. s. ř., nebo na základě opravných prostředků proti nepravomocným rozhodnutím správních orgánů podle části páté, hlavy třetí o. s. ř. Podle § 250b odst. 1 o. s. ř. žaloba musela být podána do dvou měsíců od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni, pokud zvláštní zákon nestanovil jinak. Zmeškání lhůty nebylo možné prominout.

Dne 1. 1. 2003 nabyl účinnosti zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též jen „s. ř. s.“); tímto zákonem byla nahrazena předchozí úprava správního soudnictví obsažená v části páté o. s. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2002. Podle § 130 odst. 1 věty první s. ř. s. řízení podle části páté, hlavy druhé, občanského soudního řádu, účinného přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, v nichž nebylo rozhodnuto do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle ustanovení části třetí, hlavy druhé, dílu prvního tohoto zákona.

V dané věci plyne z obsahu spisu, že žaloba, jíž se stěžovatel domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, byla Krajskému soudu v Brně podána dne 30. 4. 2003. Tímto dnem bylo zahájeno řízení o žalobě podle § 32 s. ř. s. a násl. Vzhledem k výše uvedenému je zřejmé, že stěžovatel nevyužil možnosti podat žalobu na přezkoumání rozhodnutí správního orgánu ve lhůtě stanovené v § 250b odst. 1 o. s. ř. podle právní úpravy platné v době doručení napadeného rozhodnutí, tedy podle části páté o. s. ř. platné do 31. 12. 2002. Lhůta dvou měsíců stanovená k podání žaloby tak marně uplynula ve čtvrtek dne 12. 9. 2002. Uvedenou lhůtu není možné prominout. Podle ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Lhůta je zachována, byla-li žaloba ve lhůtě podána u správního orgánu, proti jehož rozhodnutí směřuje. Podle ustanovení § 72 odst. 4 s. ř. s. zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout.

Z výše citovaných ustanovení plyne, že pokud nebyla a není lhůta pro podání žaloby dodržena, nemůže soud zkoumat, z jakých důvodů nebyla dodržena a přihlížet k důvodům, které vedly k jejímu nedodržení, popř. zkoumat, kdo zavinil nebo v důsledku jakých skutečností k nedodržení lhůty došlo. Soud nemůže svým rozhodnutím zmeškání lhůty k podání žaloby prominout a žalobcem napadené rozhodnutí přezkoumat. Nelze tedy přihlížet k námitce stěžovatele, že na projednání žaloby měl právní zájem a z tohoto důvodu měl soud zmeškání lhůty k podání žaloby prominout. Takový postup neumožňovala ani právní úprava části páté o. s. ř., v jejím znění do 31. 12. 2002, ani právní úprava obsažená v zákoně č. 150/2002 Sb., účinného od 1. 1. 2003. Jestliže v předmětné věci uplynula lhůta dvou měsíců k podání žaloby marně, rozhodl krajský soud v souladu se zákonem, jestliže žalobu z důvodu její opožděnosti odmítl.

Dovolává-li se stěžovatel toho, že odmítnutím jeho žaloby bylo porušeno právo na nezávislou soudní kontrolu moci výkonné, nelze jeho námitce přisvědčit. Podle čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen též „Listiny“), kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím orgánu veřejné správy, může se obrátit na soud, aby přezkoumal zákonnost takového rozhodnutí, nestanoví-li zákon jinak. Z pravomoci soudu však nesmí být vyloučeno přezkoumávání rozhodnutí, týkajících se základních práv a svobod podle Listiny. Podle čl. 36 odst. 4 podmínky a podrobnosti upravuje zákon. Tímto zákonem byl v době doručení napadeného rozhodnutí zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, v jeho znění do 31. 12. 2002 (§ 250b odst. 1 o. s. ř.), a od 1. 1. 2003 je to zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní. Nevyužil-li stěžovatel možnost podat žalobu ve lhůtě stanovené v § 250b o. s. ř., nemůže se nyní účinně dovolávat porušení práva na soudní kontrolu moci výkonné, neboť to byl právě stěžovatel, který svým postupem právo na soudní kontrolu moci výkonné nerealizoval a nevyužil.

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval a stěžovatel nebyl s kasační stížností úspěšný (§ 60 odst. 1 a § 120 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. července 2005

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu